

Karen Swan

Postikortteja

Suomentanut Ilkka Rekiaro

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Christmas Postcards

Copyright © Karen Swan 2022

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-45587-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Omistettu Michael Georgesille,
joka kaivoi kaikki kuopat

Prologi

Whinfell, Cumbria, lokakuu 2018

”En pysty tähän.” Natasha kiristi otettaan vaijerista rystyset valkoisina ja yritti olla katsomatta alas.

Köysisilta keinahti, kun Hels hyppäsi sen päästä tasanteelle. Hän oli ylittänyt sillan melkein juoksujalkaa muistuttaen pikeminkin *Lumikin* oravaa kuin somersetilaista hammaslääketieteen opiskelijaa. Hels pyörähti ympäri ja näki Natashan jähmettyneen harvaan sijoitettujen poikkilautojen väliin. Helsin ilahtunut ilme muuttui hämmästyneeksi ja sitten ilkikuriseksi. ”Eikä! Sinä jämähdit siihen!” hän nauroi ja taputti käsiään. ”Hassua!” Hän veti puhelimen taskusta ja otti muutaman kuvan kangistuneena seisovasta Natashasta.

Natasha katsoi häntä pakokauhun vallassa. Hän tunsu olevansa paikoilleen naulittu, vaikka eihän hän tietenkään ollut, koska seisoi huteralla köysisillalla. Hän oli kymmenen metrin korkeudella ilmassa ja yksi ainoa vaijeri esti häntä putoamasta. ”En pysty tähän”, hän sanoi uudestaan, nyt kuuluvammin.

”Kuule, jos pystyt kävelemään kännissä mukulakivillä Jimmy Choon vintagekoroissa, pystyt takuulla tähänkin. Katse ylös, hop hop! Toiset joutuvat odottamaan sinun takiasi.”

Natasha yritti keskittää katseensa tennareihin eikä niiden alla ammottavaan rotkoon. Hän pakotti jalkansa liikkumaan, mutta

piru vie, kuinka katse siirtyikin takaisin rotkoon, jonka pohjalla oli siellä täällä männynkäpyjä. Näytti taas siltä, että maa nousi ja laski kuin aallokko. Natasha kävi uikuttaen puolikyyryyn. Asento oli kömpelö, nolo ja epämurkka. Reisisihaksia alkoi pakottaa.

Köysisilta huojui taas, kun Sara astui hänen takanaan askeleen lähemmäksi. Heidän olisi pidettävä jatkuvasti kolme poikkilautaa etäisyyttä edellä ja jäljessä kulkevaan, niin heidät vajeriin kytkenyt mies oli sanonut. Oliko Natasha ainoa, joka oli kuunnellut? Olivatko toiset katselleet Helsiä, joka oli pelleillyt miehen selän takana?

”Liikettä niveliin, Nats!” Sara huusi hänen takaansa. ”Sinun tulee vilu, jos seisot paikoillaan.”

”Mi-minä...” Natasha empi ja yritti suoristautua, mutta tuntui kuin keho olisi valettu betoniin. ”En pysty liikkumaan.”

”Nats”, Hels huusi vuorostaan. ”Ajattele margaritoja, jotka meitä odottavat. Mmmm.”

Helppohan Helsin oli sanoa. Hän seisoi jo puunrungon ympärille rakennetulla tukevalla tasanteella. Natasha katsoi sitä epätoivoisena. Sinne oli matkaa kolmetoista poikkilautaa. Miksi hän oli pysähtynyt? Jos hän olisi jatkanut menoa, hän olisi jo tasanteella ja kaikki olisi hyvin. Ongelmia tuli aina, kun hän ajatteli asioita liikaa.

Taempaa jonosta alkoi kuulua kärsimättömiä huutoja. *Mikä mättää? Vauhtia!* Natasha oli tien tukkona. Vajerin takia sillalla oli mahdotonta ohittaa, sillä turvaköyden saattoi irrottaa vajerista vain tasanteilla. Muut olisivat jumissa niin kauan kuin hän panikoi.

”En pysty, en pysty, en pysty”, hän kuiskasi tietäen, ettei kukaan kuullut. Hän painoi pään kumaraan huomattessaan miten hän vapisi. Hän ei pystynyt kääntymään takaisin eikä liioin jatkamaan sillan päähän. Hän oli jähmettynyt sen keskelle odottamaan, milloin putoaisi.

”Hei!”

Huuto lävisti Natashan ympärille laskeutuneen sumun. Hän katsoi alas ja näki ohjaajan, joka oli kytkenyt heidät valjaista vajeriin ja antanut heille turvaohjeet – ja ottanut Helsin kädestä tölkin,

jossa oli passiohedelmämartini. Mies katseli häntä kädet lanteilla.
”Mikä on?”

”Etkö saisi häntä liikkeelle?” joku huusi takaa jonosta.

Natasha pudisti päätään. ”En pysty liikkumaan.” Hän ei saanut edes ääntään kantamaan.

”Hän on ollut jumissa jo viisi minuuttia!” joku toinen valitti.

Mies räpyytti silmiään katsellen Natashaa, joka oli hankalassa asennossa kahden poikkilaudan päällä. Kukaan ei tahallaan kävisi niin nöyryyttävään ja kivuliaaseen asentoon. ”Okei... minä tulen ylös.”

Natasha katsoi miestä siten kuin liikuttamatta päätään pystyi. Mies kiipesi tikkaat sillan päässä olevalle puunrunkoa ympäröivälle tasanteelle ja seisoi hetken kuluttua Helsin vieressä. Hels sanoi jotain, mikä sai miehen nyökkäämään. Natasha säikähti, kun köysisilta kiristyi miehen astuttua sille. Mies käveli häntä kohti rennosti kuin olisi ollut pubissa. ”Nats, eikö niin?”

Natasha nyökkäsi.

”Mikä filis? Huono?” mies kysyi pysähtyessään hänen eteensä. Natasha oli edelleen puolikyrryssä ja katsoi ylös mieheen.

”Si-sinä et ole vajerissa kiinni”, Natasha kuiskasi ja puristi vajerista entistä tiukemmin. Mies voisi pudota minä hetkenä hyvänsä.

”Voi hitsi!” mies huudahti, katsoi alas ja huomasi virheensä. ”Pääsi taas unohtumaan.” Hän kytki valjaidensa koukun vajeriin. ”Ethän kerro pomolle?” hän sanoi virnistäen.

Natasha ei vastannut. Miehen hälläväliä-asenne ei auttanut häntä tippaakaan.

Mies kyykistyi Natashan eteen ja laski kyynärpäät polvilleen. ”Etkö siis pysty liikkumaan?”

”En”, Natasha kuiskasi. ”Anteeksi.”

”Ei hätää. Kyllä sinut pois saadaan. Olet täysin turvassa, ihan totta.”

Natasha vilkaisi miestä ja näki, että tämän silmät olivat lempeät, ettei tämä pilkannut häntä pelkuruudesta, vaikka itse liikkui täällä puiden latvusten välissä kuin tyhjää vain. Mies nousi seisomaan,

mutta liike sai sillan keinumaan, ja Natasha uikutti jälleen ja kiristi otettaan vajjerista. Hänestä tuntui, että hän putoaisi, että hän voisi kuolla. Rintaa kiristi ja hän hengitti pinnallisesti.

Mies laski kätensä Natashan kyynärvarrelle tukeakseen häntä. Miehen iho tuntui lämpimältä Natashan ihoa vasten. Natasha puristi vajjeria niin tiukasti, että veri kiersi huonosti. ”Minä olen Tom. Lupaan sinulle, etten päästä sinua putoamaan. Luotatko minuun?”

Natasha ei vastannut. Tomhan oli ventovieras! Ei hän tietenkään luottanut. Tom naurahti hiljaa. ”Ilmeisesti et.”

Natasha käänsi taas katseensa häneen. Hän ei vielääkään pystynyt liikuttamaan muuta kuin silmiään.

”Ei se mitään. Pystyn auttamaan epäilyistäsi ja luottamuksenpuutteestasi huolimatta.”

Natasha hymyili vaikka oli kauhuissaan.

”Aha! Hyvä merkki! Hän hymyilee!” Tomkin hymyili, ja vaikka Natasha oli jäykkänä kauhusta, hän huomasi, miten komea Tom oli – sellainen huoleton urheilijatyyppe, jolla on hymy herkässä ja joka osaa tehdä vaikka mitä fyysistä ja saa sen näyttämään helpolta. ”No niin. Yritetäänpäs ensimmäiseksi saada sinut pystyyn. Ei äkki-liikkeitä. Nouse pystyyn hitaasti kaikessa rauhassa.”

Ai pitäisikö Natashan suoristautua? Tom olisi yhtä hyvin voinut pyytää häntä kävelemään käsillä. Natasha tunsu hymynsä hyytyvän ja hengityksensä muuttuvan taas pinnalliseksi. ”Ei.” Hänen oli pakko pysyä kyyryssä, piilossa, pienenä.

Tuli hiljaista. Natasha arvasi, että Tom korjasi arviotaan ja alkoi ymmärtää, että kyse ei ollut tavallisesta kangistumisesta. Natasha oli toden teolla jähmeessä, kuin paikoilleen liimattu.

”Okei, no siinä tapauksessa teemme tempun nimeltä ’pystyyn nousu aloittelijoille’. Sinä pidät kiinni vajjereista ja minä vien kädet kainaloihisi ja autan sinut pystyyn. Sillä tavalla pysyt vakaana –”

Natasha pudisti päätään. ”Ei.”

Taas tuli hiljaista. Jos Natasha ei uskaltaisi edes suoristautua, kuinka hän pystyisi kävelemään? Tom kääntyi katsomaan taakseen, varmaankin etsi jotakuta työtoveriaan, mutta lähin oli muutama puun päässä ja keskittynyt ohjaamaan pikkupoikien synttäreseuruetta. Natashaa kauhistutti, miten lapset pomppivat silloilla ilman pelon häivää eivätkä edes pidelleet kiinni vaijereista.

Tom kääntyi takaisin Natashan puoleen. ”Selvä. Kokeillaanpas sitten tätä. Jos annat luvan, astun lähelle pitelemään sinua. Sitten suljet silmäsi ja minä ohjaan sinut nousemaan pystyyn niin, ettet joudu näkemään, missä me olemme.”

”Ei.” Natashan ääni oli pelkkä kuiskaus.

”Jaa no, jos ei, niin sitten ainoa vaihtoehto on käytännössä nukutusnuoli.”

Natashan pää rävähti pystyyn, mutta Tom vain kohautti olkiaan. ”Se ei ollut vitsi.”

Natasha nielaisi.

”Sulje silmäsi. Tee nyt niin kuin pyydän, sulje silmäsi. Minä en tee mitään. Sulje silmäsi ja salli itsesi aistia, että olet täällä ylhäällä.”

”Mutta juuri sitä minä en halua aistia”, Natasha mutisi.

Tom virnisti kuin Natasha olisi lohkaissut vitsin. ”Tiedetään, mutta jos oikeasti aistit, kuinka paljon tilaa ympärilläsi on ja ettet todellakaan putoa, vapaudut vaistomaisesti lukosta. Kehosi ei viihdy täällä, mutta mielesi rauhoittuu, kun se hoksaa, ettet ole vaarassa. Kokeile edes. Olen tässä vieressä enkä päästä sinua putoamaan.”

Natasha sulki varovasti silmänsä. Sillä oli se vaikutus, että muut aistit herkistyivät, ja hän tiedosti nyt tuulen paitsi ympärillään myös alapuolellaan. Hän tunsi vaijerin kierteet kämmenensä, sillan tukevat tammilaudat allaan ja poltteen reisissään. Hän aisti oman kehonsa sijainnin tässä tilassa. Tilanne oli arveluttava mutta vakaa.

Kun Natasha lopulta avasi silmänsä, Tom katsoi häntä. ”Okei?”
Natasha nyökkäsi.

”Pystytkö seisomaan omin voimin?”

Natasha pudisti nopeasti päätään.

”Saanko sitten astua lähelle pitelemään sinua? En tee mitään sopimatonta, lupaan sen, mutta rauhoitan hermostoasi, joka juuri nyt rellestää melkoisesti.”

Natasha hymähti taas Tomin sutkaukselle. ”Selvä.” Hän oli valmis suostumaan mihin vain päästäkseen sillalta pois.

”Hyvä. Minä astun nyt samoille laudoille joilla sinä olet. Silta liikahtaa pikkuisen, mutta me emme kompastu emmekä putoa –.” Ja ennen kuin Natasha ehti edes epäröidä, Tom astui Natashaa kannatteleville poikkilaudoille. Painonsiirto sai sillan keikkumaan, ja kun Tom astui aivan lähelle, Natasha tarttui vaistomaisesti häneen kuin tukipilariin. Heti Natashan hellitettyä vajerista Tom kietaisi kätensä hänen ympärilleen ja veti hänet tiukasti rintaansa vasten. Natasha ei nähnyt miehen olan yli, vaan hänen näkökenttänsä peitti North Facen fleecepusakka. Natasha kuitenkin tajusi olevansa nyt pystyssä.

”Kaikki hyvin?” Tom kysyi, mutta Natasha kuuli kysymyksen lähinnä Tomin rinnan kuminana.

”Joo.”

”Hyvä. Astu nyt minun jaloilleni.”

”Häh?”

”Astu minun jaloilleni.”

”En minä voi. Tallaan ne lyttyyn.”

Natasha tunsu Tomin naurun jälleen kuminana korvaansa vasten. ”En usko”, Tom sanoi. ”No niin, panehan toimeksi. Ei huolta, minä tiedän mitä teen.”

Natasha siirsi varovasti jalkansa Tomin jalkojen päälle. Se tuntui hölmöltä mutta myös ainoalta vaihtoehdolta nukutusnuolelle.

”Pidä nyt tiukasti kiinni.”

”Mitä sinä aiot tehdä?” Natasha kysyi tarttuessaan Tomiin lujasti.

”Ajattele tätä tanssina.”

”Tanssina?” Natasha toisti kauhuissaan.

”Kyllä. Nyt me...” Tom pyörähti yhtäkkiä päkiöillään kiepsauttaen heidät täydet 180 astetta.”...käännyimme.”

Se tapahtui ennen kuin Natasha ehti vastustella. Hän tunsi, kuinka käsi irtosi hänen selältään Tomin vetäessä omien valjaidensa soljen heidän välistään. Natasha tajusi, että Tom irrottautui vaijerista ja sitten kytki itsensä siihen uudestaan, jotta se ei kiertynyt heidän ympärilleen. Sitten Tom teki jotain myös Natashan valjaille.

Hetken kuluttua Tomin kädet olivat taas Natashan selällä. Tom liikkui nopeasti joutumatta edes katsomaan mitä teki. Pelko tuntui olevan hänelle vieras käsite. ”Onko kaikki edelleen hyvin?”

Natasha pystyi nyt hädin tuskin nyökkäämään. Hän seisoi vieraan ihmisen varpailla kymmenen metrin korkeudella ja tarrasi tästä kiinni kuin takiainen odottaessaan pikaista kuolemaa.

”Osaatko tanssia valssia?” Tom kysyi, mutta ei antanut Natashalle aikaa vastata. ”Se on tosi helppoa. Askel, askel, yhteen. Askel, askel, yhteen.” Tomin jalat liikkuiivat ohjeiden tahdissa hänen kävelyttäessään Natashaa takaperin toinen käsi vaijerilla, toinen Natashan vyötäisillä, kunnes Natasha hetken päästä tunsi Tomin astuvan pitemmän askeleen. Hän säikähti ja takertui Tomiin entistä tiukemmin.

”Nyt voit avata silmät”, Tom sanoi.

Mitä ihmettä? He olivat pysähtyneet. Natasha avasi toisen silmän ja irtautui Tomista hieman, mutta vain hieman. Tom oli kytenyt heidän valjaansa yhteen, niin että Natashan liikkeet vetivät häntä mukanaan. Tom päästi hänet vapaaksi napsauttamalla salvan auki.

”Maata jalkojen alla, ainakin tavallaan”, Tom virkkoi hymyillen, kun Natasha huomasi heidän seisovan tasanteella.

Natasha horjahti Tomin varpailta laudoille. ”Voi taivas, se on ohi, se on ohi”, Natasha henkäisi ja painoi käden rintaansa vasten katsoessaan tukevaa tasannetta jalkojensa alla. Hän ei ollut varma, uskaltaisiko seistä ilman Tomin tukea, joten hän vajosi polvilleen pää kumarassa. Hän oli selvinnyt.

”Minunkin polveni löisivät loukkua tuon sankarillisen esityksen jälkeen!” Hels nauroi keimaillen. Hän oli valmis flirttailemaan postiljoonin ja vaikka postiljoonin koiran kanssa. ”Kuinka Natasha pystyy ikinä kiittämään sinua tarpeeksi?”

”Ei tarvitse. Teen vain työtäni”, Tom sanoi naurahtaen, irrotti valjaansa vaijerista ja kyyristyi taas Natashan eteen. ”Oletko kunnossa?” hän kysyi hiljaa.

Natasha nosti katseensa Tomiin ja tunsi mahassaan häpeän kouraisun nähdessään hänet kunnolla nyt kun pelon verho ei ollut enää silmillä. Tom oli pitkä, sen Natasha jo tiesi, ja hänellä oli ruskea tukka, tuuheat kulmakarvat ja siniset silmät. Jokin Tomin hymyssä ja lempeässä äänessä herätti Natashassa halun rutistaa ja painautua uudestaan häntä vasten. Tom tuntui jotenkin... tutulta, kuin he olivat tavanneet aiemmin.

”Kiitos kovasti. Tunnen itseni ihan surkeaksi.”

”Älä suotta. Sitä sattuu tämän tästä”, Tom sanoi. ”Älä soimaa itseäsi. Pärjäsit hyvin.”

Natasha tiesi, että Tom yritti lohduttaa. Naperotkin olivat rohkeampia kuin hän.

Tom kai näki epäilyn Natashan kasvoilta, sillä hän naurahti. ”Etkö vielääkään luota minuun?”

”Ei kun minä...” Natasha ravisti päätään ja toivoi Tomin uskovan häntä, mutta ei saanut sanoja suustaan, koska adrenaliini mykisti hänet. Hänestä tuntui siltä kuin mieli ja ruumis vasta nyt palaisivat hänen hallintaansa. Mitä sillalla oikein tapahtui? Hän muisti, kuinka taitavasti Tom oli harhauttanut häntä leikinlaskulla, kuinka turvallisiksi hän oli tuntenut olonsa Tomin kiedottua kätensä hänen ympärilleen, ja hän muisti, miten hämmäntävää oli seistä Tomin varpailla ja tanssia sillalla...

”Ihan totta, Nats. Sinä pärjäsit hienosti.” Tomin sanat pakottivat Natashan katsomaan häntä silmiin, ja Natasha tunsi sähköä, kuin heidän välillään olisi ritissyt jotain mikä ei ollut pelkkää ystävällisyyttä. Tomkin näytti aistivan sen, sillä hänen otsansa rypistyi hieman ja he kat-

soivat toisiaan vähän pitempään kuin oli kohteliasta. Tomin suu avautui, mutta sanat tulivat pienellä viiveellä. ”Eikös nosteta sinut pystyyn?”

Tom nousi kyykystä ja tarjosi Natashalle kättä. Kämmen tuntui isolta hänen käteensä verrattuna ja sormien ote lujalta. Tom veti hänet vaivatta pystyyn. Taas tuli hetkeksi hiljaista.

”No niin...” Tom hymyili, ravisti hiukan päätään ja irrotti katseensa. ”Tuota... tiedän siis kyllä, että maksoit täydestä latvakierroksesta ja päätät tietysti itse, mutta neuvoisin sinua ottamaan rennosti ja lopettamaan tältä päivältä tähän. Sait aika kovan sokin ja tämän on tarkoitus olla kivaa eikä mitään kidutusta.”

”Just niin. Meillä on polttarit. Kidutuksen kuuluu alkaa vasta kun sinut on vihitty, Nats, eikä sitä ennen”, Sara sanoi astuessaan nyt köysisillalta tasanteelle irrottamaan valjaansa vaijerista.

”Oletko menossa naimisiin?” Tom kysyi, astui askeleen taaksepäin ja vei kädet lanteille.

”Onko se muka jotenkin järkky juttu?” Hels kysyi pilke silmäkulmassa tarkkaillen Tomin reaktiota.

”Hän näyttää niin...” Tom katsoi taas Natashaan. ”Näytät niin nuorelta.”

”No, aito rakkaus ei kuule katso ikää”, Hels sanoi. ”Romeo ja Juliakin olivat teinejä.”

”En minä mikään teini ole”, Natasha sanoi kiireesti.

Tom nyökkäsi hitaasti. ”No... onneksi olkoon.”

”Kiitti.” Natasha katsoi taas alas tasanteen lautoihin.

Hän näki kaikkien sillalla hänen taakseen jääneiden jalat, kun he kävelivät kiireesti ohi päästäkseen ennen häntä seuraavalle tasanteelle – he pelkäsivät hänen kokeilevan onneaan uudestaan.

”Ei hätää, minä en enää pane itseäni tuohon mankeliin, enkä muitakaan”, Natasha sanoi ja vetäisi hiukset taakse. ”Olen todella pahoillani, että aiheutin vaivaa.”

”Höpsistä.”

Natasha nosti katseensa laudoista ja huomasi Tomin edelleen silmäilevän häntä, mutta kujeileva ilme oli kadonnut Tomin kasvoilta.

Ilma tuntui ritisevän heidän välillään, ja Natasha näki silmäkulmas-
taan Helsin suun ja silmien suurenevan ilahtuneesta pöyristyksestä,
ikään kuin hänkin aistisi sen. Natasha tiesi Helsin kuittailevan vielä
pitkään tästä odottamattomasta flirttailusta.

”Tuota, toiset taitavat ihmetellä, minne me olemme jääneet.”
Natasha vilkaisi Saraa, joka oli epävirallinen matkanjohtaja.

”Kyllä he pärjäävät”, Sara sanoi vähättelevästi. ”Lähetin Rachille
tekstarin äsken kun odottelimme ja sanoin, että tavataan puu-
majalla. He pääsivät kierroksen loppuun jo jokin aika sitten.”

Natasha pyöräytti silmiään ja painoi käden otsalle. Häntä nolotti
aiheuttamansa hämminki. ”Äh, minä olen aivan toivoton tapaus.”

”Ei mitään, itse asiassa tästä on apua. Heillä on enemmän aikaa
piilottaa strippari.”

”Mitä?” Natasha laski kätensä otsalta.

Hels purskahti nauruun. ”Näkisitpä ilmeesi!”

”Minä sanoin, että ei –”

”Ei vegetaristeja, niin minä kuulin”, Sara keskeytti otsa miette-
liäästi rypyssä ja sormi huulilla.

Natasha huomasi Tomin ilmeen. Se oli Helsin ja Saran pilai-
lusta huvittunut, mutta hymy katosi heidän katseidensa kohda-
tessa. ”No... kuulostaa siltä, että sinulla on edessä mielenkiintoi-
nen viikonloppu. Onneksi saimme sinut pysymään hengissä, jotta
voit nauttia siitä.”

”Olisin ehkä sittenkin mieluummin pudonnut sillalta”, Natasha
vaikeroi. ”Minusta olisi hauskeempaa viettää ilta teholla kuin jossain
klubilla, jossa strippari keikistelee edessäni.”

”Et sanoisi noin, jos strippari olisi Channing Tatum”, Hels heitti.

”Oletko varma, että voit nyt paremmin?” Tom kysyi Natashalta.

”Kyllä. Poden enää vain morkkista.”

Tom katsoi toisia. ”Onko hän aina näin ankara itselleen?”

”Et kuule arvaakaan”, Sara voihtaisi. ”Häntä ei turhan päi-
ten kutsuta neiti Täydelliseksi.” Sara nyrpisti nenäänsä. ”Sanotaan
vaikka niin, että hän pitää rimaa korkealla.”

”Niinkö?”

”Täydelliset hiukset, täydellinen kämppä, täydellinen vartalo, täydellinen sulhanen –”

”Hei, minä seison tässä!” Natasha valitti. ”Kuulen joka sanan!”

”Huomaatko? Täydellinen kuulo.”

Tom virnisti juuri kun hänen vyölleen kiinnittämänsä radiopuhelin heräsi rätisten. ”Velvollisuus kutsuu”, hän sanoi huokaisen. ”Takaisin töihin.”

”Mutta etkös sinä parhaillaan tee työtäsi?” Hels tiedusteli. ”Onko sinun pakko mennä? Sinähän juuri pelastit Natashan hengen”, hän lisäsi dramaattisella äänenpainolla.

”Minun taitaa olla vaikea väittää tekeväni töitä, jos keskustelette strippareista”, Tom letkautti. Hänen katseensa kiersi tyttöporukassa ja pysähtyi taas Natashaan. ”No, oli kiva tavata teidät... Nats, vietä hauska polttariviikonloppu.”

”Kiitti. Kaikesta.” Natasha yritti puhua kepeästi mutta kuulosti pingottuneelta.

”Aina kun haluat tanssia valssia puiden latvuksissa... minä olen valmis kavaljeeriksi.” Tom kohautti olkapäitään, ja hänen katseensa viipyi Natashan silmissä vielä hänen kääntyessään.

”Veikkaan, että hän sanoo noin kaikille tytöille”, Hels mumisi heidän katsellessaan Tomin menoa takaisin tikkaille. Tom veti radiopuhelimen vyöltään ja puhui siihen. Lähtikö hän pelastamaan jotakuta toista? Hän sai sen näyttämään niin arkiselta.

”Maa kutsuu Natsia.”

”Hä?” Natasha käänsi katseensa ja näki Helsin napsuttelevan sormiaan hänen kasvojensa edessä.

”Joo, katso vain sydämesi kyllyydestä, Nats. Et nähnyt, miten kevyesti hän nosti sinut pystyyn. Hemmetin seksikästä.”

”Vai niin. En ehtinyt huomata. Yritin vain olla saamatta sydänkohtausta”, Natasha sanoi. Lohduttomuuden tunne oli vallata hänet väkisin, vaikka hän pyristeli vastaan. Johtuiko se adrenaliinihuuman päättymisestä?

Sara laski kätensä hänen olalleen. ”Mitä sinulle muuten tapahtui? Ensin pärjäsit mutta yhtäkkiä olit kuin peura ajovaloissa.”

Natasha pudisti päätään yhtä ymmällään. ”En ihan totta tiedä. Minulla oli tosi kivaa, oikeasti. Se tuli kuin salama kirkkaalta taivaalta.”

Sara katsoi kulmat kurtussa Helsiä.

”Älä minulta kysy”, Hels sanoi kohauttaen hartioitaan. ”En huomannut mitään ennen kuin pääsin tasanteelle ja tajusin, ettei Nats ollut perässä. Juteltiin hänen häistään ja yhtäkkiä tuli hätä käteen.”

”Mutta voitko nyt hyvin?” Sara kysyi huolestuneen näköisenä.

”Voin. Se oli joku... kumma juttu.”

”No, ainakin se nostatti meidän kaikkien sykkettä”, Hels sanoi naureskellen, tökkäisi Natashaa ja iski hänelle silmää. ”Tomin tapamisen jälkeen ei enää harmita, että polttarit pidetään lomakylässä.”

Sara avasi hädissään suunsa, mutta Natasha laski rauhoittavasti kätensä hänen kyynärvarrelleen. ”Minulla on superkivaa.”

”Oletko varma?”

Natasha nyökkäsi. Sara-parkaa näytti kauhistuttavan ajatus, että hän oli tuottanut Natashalle pettymyksen. Helsin olisi kuulunut järjestää tämä viikonloppu, koska Hels oli Natashan vanhin ja paras kaveri, mutta kaikki tiesivät, että silloin homma olisi lähtenyt lapa-sesta hyvin äkkiä. Stripparit olisivat olleet vasta alkusoitto.

”Etsitään muut ja mennään syömään”, Hels sanoi. ”Minä kuolen nälkään. Erotiikka herättää sen aina.”

”Mutta ettekö te halua kiertää rataa loppuun asti?” Natasha kysyi. ”Odotan ihan mielelläni penkillä sillä aikaa kun te leikitte akrobaattia. En halua, että jäätte siitä paitsi minun takiani.”

”Nats, tänne on tultu juottamaan sinut känniin eikä bongaamaan lintuja”, Hels sanoi ja imi taskustaan ottamastaan sähkösavukkeesta sauhut heidän kavutessaan tikkaat alas neulasten ja käpyjen peittämälle maankamaralle.

”Ette kai te oikeasti ole tilanneet stripparia?” Natasha kysyi heidän hakiessaan pyöränsä telineestä. He lähtivät polkemaan metsässä pujottelevia sileitä teitä pitkin.

”Voimme valitettavasti luvata vain, että vegetaristeja ei ole kutsuttu”, Hels sanoi. Natasha polki hänen ja Saran välissä. Natasha tunsu itsensä pikemminkin vangiksi kuin morsiameksi, kun ystävät saattoivat häntä heidän viikonlopuksi varaamalleen mökille, missä muut kaiketi odottaisivat lämpimän viinin ja mahdollisesti stringeihin sonnustautuneen miehen kanssa. Natasha naurahti piittaamatta pelosta, joka vaani hänen mahanpohjassaan, ja jatkoi urheasti polkemista täyttä vauhtia kohti tulevaisuuttaan.

1. luku

Wien, lauantai 26. marraskuuta 2022

”Mikä kerros?” Natasha kysyi katsoessaan taloa. Hän oli malttamaton. He olivat olleet matkalla yli kolmetoista tuntia ja kulke-neet neljän aikavyöhykkeen läpi. Ilmankos hänen sylissänsä nukku-kuva lapsi oli parkunut puolet ajasta.

”Viides”, Rob vastasi maksaessaan taksinkuljettajalle ja antaes-saan tapansa mukaan liian paljon juomarahaa. ”Isännän sukunimi on Huber. Se pitäisi lukea summerin vieressä.”

”Etkö sinä sanonut, ettei hän ole tänä viikonloppuna kotona?”

”Sanoin.” Rob otti heidän laukkunsa ja nousi portaat Natashan vierelle lukitun oven eteen. Natasha seisoi tutussa äidillisessä asen-nossaan hiljaa huojuen, toinen käsi hänen olkaansa vasten nukku-van Mabelin pään päällä.

”Jättikö hän siis avaimen meille jonnekin?” Natasha kysyi. ”Ehkä naapurille?”

”Ei, avain on asunnon oven vieressä lukitussa seinärasiasa. Kaikki hyvin, minulla on sen koodi.” Rob työnsi kätensä taskuun ja veti puhelimen esiin.

”Mutta eikö hän maininnut, miten pääsemme ulko-ovesta sisään?”

Natasha katsoi, kun ongelma valkeni hänen miehelleen ja sai komeiden kasvojen ilmeen muuttumaan. ”Ähh... voi itku. Ei. Hän ei maininnut siitä.”

”Selvä.” Natasha hytisi taas. Oli jo pimeää ja kaupunki tuikki kauniissa jouluvaloissa. Kadulla kävi kylmä tuulenvire ja hän nosti Mabelin tiukemmin syliinsä. He olivat vielä hellevaatteissa – Natashalla oli kevyt puuvillamekko ja paljaat sääret ja mekon päällä pelkkä villatakki myönnytyksenä Euroopan talvelle. He eivät voisi seisokella ulkona pitkään. Elohopea oli varmasti jo pakkasen puolella. ”No, kokeile sitten jotain naapuria. Heitä varmasti pyydetään usein avaamaan.”

Rob katsoi nimiluetteloa. Huberin huoneiston numero oli kahdeksan. ”Onkohan Slesinski numerossa seitsemän kyllästynyt siihen, että Airbnb-asiakkaat soittavat hänen summeriaan?”

”En tiedä. Haluan vain viedä lapsemme lämpimään nukkumaan.”

Rob nyrpisti nenäänsä. ”Pluta.” Huoneisto numero neljä. ”Heitä ei ehkä häiritä yhtä usein. Kokeillaanpa.” Hän painoi nappia ja odotti.

”Ja?” kuului naisääni pitkän tovin jälkeen.

Natasha katsoi, kun Rob kumartui puhumaan naiselle. Rob luonnehti aina saksan taitoaan välttäväksi, mutta Natashasta hänen puheensa kuulosti sujuvalta. Natasha erotti vain sanan Huber, kun Rob keskusteli naisen kanssa ja lopuksi jopa nauroi iloisesti.

Hetken kuluttua summeri surisi ja raskaan ulko-oven lukko loksahti auki.

”Näetkö?” Rob hymyili pitäessään ovea auki. ”Hän auttoi mielellään. Slesinski olisi varmaan lyönyt luurin korvaan.”

”Et voi mitenkään tietää sitä”, Natasha sanoi väsyneesti ja astui vanhalle marmorilattialle odottamaan, että Rob nostaisi laukut sisään. Rappukäytävän aula oli leveä ja avara. Toisen seinän vieressä oli vihreällä sametilla verhoiltu vanha leposohva ja korkea teline, jossa oli sateenvarjoja. Lisäksi seinustalla oli puukaappi, jossa oli lokeroita, toiset tyhjiä ja toiset kirjeistä tukossa.

He astuivat ahtaaseen hissiin. Natasha katseli peilistä nukkuvan tyttärensä kuvajaista heidän noustessaan verkkaan kerroksesta toiseen. Pulleina kuumoittavat posket, ruusunpunainen suu mutrussa,

luonnonkihara tumma tukka. Lapsirukka oli aivan uuvuksissa, eikä Natasha kestänyt ajatella, että joutuisi huomenna viemään hänet taas lentokoneeseen. Olisi ehkä kannattanut jatkaa yhtä soittoa ja sinnitellä viisi tuntia lentoasemalla ennen seuraavaa lentoa. Toisaalta, hän ajatteli, heille kaikille kolmelle tekisi hyvää nukkua yö mukavassa sängyssä.

Hissin ovi avautui ja Rob peruutti ulos vetäen laukut perässään ja paukauttaen matkasängyllä pohkeeseensa ties kuinka monennen kerran. Asunto numero kahdeksan oli helppo löytää. Rob näppäili puhelimesta katsomansa koodin ja otti avaimen seinärasisti vai-vatta. Voitonriemuisesti.

Juuri kun hän oli työntänyt avaimen lukkoon, he huomasivat jonkun huhuilevan. Rob asteli yllättyneenä kaiteelle ja katsoi alas portaikkoon. Hän vilkutti ja alkoi heti puhua välttävää saksaansa innokkaasti elehtien. Natashakin tuli kaiteelle ja näki kaksi kerrosta alempana nuoren naisen nojaavan kaiteeseen. Hän oli paljain jaloin treenivaatteissa ja oli vetänyt tukkansa poninhännälle. Nainen sanoi Natashalle jotain, mistä tämä ei ymmärtänyt tuon taivaallista.

”Hän on se asunnon numero neljä asukas, joka päästi meidät sisään”, Rob selitti. ”Hän kehotti koputtamaan oveen, jos tulee kysyttävää.”

”Hyvin ystävällistä”, Natasha sanoi viileästi, hymyili naiselle kohteliaasti ja piteli tytärtään hiukan tiukemmin. ”Minä menen nyt laittamaan Mabelin nukkumaan.”

Natasha työnsi oven auki ja astui tilavaan asuntoon, jossa oli reilusti huonekorkeutta ja lähes koko seinän korkuiset ikkunat, joiden eteen oli vedetty harsonohuet verhot suojaamaan kadun vastakkaisella puolella asuvien uteliailta katseilta. Huoneet olivat kapeita, ja ne oli sisustettu tyylikkääillä retrokalusteilla, kuten messinkilampuilla ja 1970-luvun bukleesohvalla. Asunto ei ollut sellainen, joita Rob yleensä varasi – hän piti enemmän englantilaisen maalaiskartanon tyylistä – mutta muuta ei ollut täksi yöksi tarjolla, ja sijainti oli kätevä ajatellen aamuista paluuta lentoasemalle.

Laivastonsinisessä makuuhuoneessa oli barokkityylisiä koriste-rappauksia ja seinällä riippui pinkki neonkyltti, jossa luki *Lovers*. Mabel havahtui Natashan sylissä, kuin hiljaisuus olisi häirinnyt häntä. Kello oli vasta hieman yli kuusi paikallista aikaa, mutta he olivat vielä Malediivien ajassa, eli lapsen nukkumaanmeno-aika oli mennyt ohi jo kauan sitten, ja Natashan oli pidettävä hänet unten mailla. Jos Mabel heräisi nyt, voisi mennä tunteja ennen kuin Natasha saisi hänet uudestaan nukkumaan.

Ongelmana oli, että matkasänky oli edelleen rappukäytävässä. Natasha mietti, menisikö sinne takaisin ja käskisi Robin tulla sisään sängyn kanssa, mutta hän ei halunnut vaikuttaa nalkuttavalta vai-molta. Ei ollut Robin vika, että hän sai uusia ystäviä minne ikinä menikin. Hänellä sattui olemaan ”sellaiset kasvot”. Natasha avasi untuvatäkin, heitti päällimmäisen tyynyn lattialle ja laski Mabelin vuoteelle. Lapsi vajosi sängyn pehmeään syleilyyn. Natasha asetti varovasti Mabelin rakkaan pehmolehmän Moolah’n lapsen kainalo-on ja levitti peiton hänen päälleen. Lapsi vajosi astetta syvempään uneen ja peukalo hakeutui suuhun, vaikka Natasha oli tehnyt parhaansa vieroittaakseen hänet tavasta. Natasha ei hennonut vetää sitä nyt pois suusta. He olivat kaikki kolme väsyneitä ja itse kukin sai lohtua vanhoista tottumuksista. Natasha kävi vuoteelle lapsen vie-reen, silitti hellästi hänen poskeaan ja tunsi samaa voimakasta vetoa uneen kuin tyttärensä. Aikaeroväsymys oli ikuinen riesa.

Natashan silmät alkoivat sulkeutua, kun hän kuuli Robin tulevan viereiseen huoneeseen, vetävän verhot kiinni ja sytyttävän valot, ja sitten kuului television keskusteluohjelman hiljaista puhetta. Het-ken kuluttua Rob tuli makuuhuoneeseen matkasängyn ja -laukun kanssa ja pysähtyi nähdessään heidät vuoteessa. Hän kohotti toista kulmaansa katsoessaan Mabelia, joka oli käpertynyt sängyn kes-kelle kuin horrostava pikkunisäkäs, sen näköisenä, ettei enää läh-tisi mihinkään.

Natasha hymyili nolona. ”Valitettavasti viivyyt liian pitkään. Minun oli pakko panna hänet pitkäkseen.”

”Kyselin ohjeita kaupungin parhaaseen leipomoon”, Rob kuis-kasi, astui vuoteen viereen ja katsoi heidän lastaan pitkään ennen kuin antoi hellän suukon tämän poskelle. ”Sen leivonnaiset on kuu-lemma äänestetty Tripadvisorissa parhaiksi.”

”Ai. Hyvä on sitten.”

Rob Stoneleigh halusi aina parasta, oli kyse leivonnaisista, autoista tai jalkineista. ”Et kai sinä rupea jo nukkumaan?”

”Rob, olen hirveän väsynyt. En nukkunut koneessa hetkeäkään, toisin kuin eräät.”

Rob nosti kätensä antautumisen merkiksi. ”Hei, ei ole minun vikani, että Mabel nukahtaa vain sinun syliisi.”

”Ei niin.” Natasha hymyili katsoessaan taas heidän pikkuistaan. Kävi hän se voimille, mutta hän tunsi salaa mielihyvää siitä, että oli tyttarelleen korvaamaton. Että lapsi tarvitsi häntä niin kovasti.

Rob katseli häntä hetken, kunnes istuutui vuoteen reunalle ja suuteli Natashaa pitkään. ”Mutta eikö ollutkin hyvä loma?” hän mumisi.

”Paras.”

Rob suuteli uudestaan. ”Sinä se paras olet. En tiedä mitä tekisin ilman sinua.” Hänen vaaleanharmaat silmänsä katsoivat Natashaan ja niiden takana vilahti ahdistus kuin ohimenevä varjo.

Natasha painoi kätensä hellästi Robin poskelle. ”Ja miksi sinun tarvitsisikaan tietää? En minä ole mihinkään menossa”, hän kuis-kasi. He olivat viikon ajan jutelleet paljon – suorat sanat olivat koe-telleet ruhjoutuneita sydämiä – mutta he olivat päässeet kaiken yli ja olivat taas selvillä vesillä.

”Etkö tule edes viereiseen huoneeseen kanssani?” Robin silmissä oli tietty pilke. ”Sohva näyttää mukavalta.” Hän iski silmää ja sai tokaisullaan Natashan hymyilemään. ”Voisimme nauttia loman vii-meisestä illasta. Kävisin hakemassa viiniä ja noutoruokaa... Ajattele, wieniläinen paratiisi.”

Natasha painoi taas kätensä Robin poskelle, jotta tämä lopettaisi ennen kuin innostui liikaa. ”Kuulostaa ihanalta, mutta en usko,

että juuri nyt mikään vetää vertoja pehmeälle tyynylle ja kahdeksan tunnin unille.”

Rob oli hetken vaiti miettiessään, laskiko Natasha leikkiä. ”Oletko huomannut, ettei kello ole vielä seitsemääkään? Jos nukahdat nyt, heräät keskellä yötä. Tiedäthän sinä, että pitkän lennon jälkeen on sopeuduttava paikallisaikaan mahdollisimman pian.”

”Tiedän kyllä, mutta Mabel ei tiedä, ja hän herättää minut milloin haluaa. Hän viis veisaa, ollaanko Malediivien ajassa vai Itävallan ajassa. Siksi haluan nukkua nyt kun on tilaisuus. Olen valmis kukahtamaan.”

Pilke sammui Robin silmistä ja hän nousi vuoteen reunalta. Mabel reagoi patjan liikkeeseen ja hänen kuolaa valuvilta huuliltaan karkasi heikko vauvan kuorsaus.

”Olen pahoillani”, Natasha kuiskasi. ”Yritän huomenna sopeutua aikaeroon.”

”Hyvä on”, Rob sanoi rennosti, veti paidan päältään ja heitti sen tuolille. Hän astui matkasängyn luo. ”Kokoanko tämän?”

”Ei varmaan maksa vaivaa. Mabel voi nukkua välissämme tämän yön. Joutuisit suotta kokoamaan sen aamulla.”

”Selvä.” Rob nosti laukun sille tarkoitettulle telineelle ja avasi veto-ketjun. Hän oli huokaista ääneen nähdessään uimahousut ja bikini, jotka eivät olleet vielä täysin kuivuneet viimeisen uintireissun jälkeen. Mutta huomenna olisi palattava todellisuuteen.

”Heittäisitkö pyjamani?”

Rob penkoi heidän siististi pakattua likapyykkiään ja löysi Natashan valkoisen pellavapyjaman, jossa oli siniset tereet, ja heitti sen hänelle. Natasha riisuutui makuulla, heitti vaatteensa lattialle ja kaivautui hetken päästä peiton alle lapsensa viereen.

Rob katseli hämmästyneenä. ”Etkö pese hampaita?”

”En. En tänä iltana.”

”Mutta ainahan sinä peset. Pesit ne jopa sen jälkeen, kun käytiin Parkereiden grillikemuissa ja oksensit viidesti ja haukuit Laurenia leuhkaksi lehmäksi.”

”Siinä näet kuinka väsynyt minä olen”, Natasha sanoi ja sulki silmänsä. Kunpa Rob ei olisi muistuttanut häntä siitä kamalasta illasta. Lauren oli mököttänyt hänelle monta viikkoa ja lopettanut vasta saatuaan lahjakortin kylpylään.

Natasha kuuli Robin avaavan farkkujen vetoketjun ja riisuvan ne jalasta. ”Minä poika käyn suihkussa, vaihdan vaatteet ja lähdän hakemaan syötävää. Etkö varmasti halua mitään?”

”En todellakaan”, Natasha mumisi kuin jostain hyvin kaukaa. ”Muista laittaa puhelin herättämään.”

”Joo. Kahdeksan hujakoilla. Silloin ehdimme syödä ne leivonnaiset ja käydä lyhyellä kävelyllä. Meidän on lähdettävä täältä viimeistään kymmeneltä.”

”Okei”, mumisi Natasha. Hän oli jo melkein nukahtanut. Suihku alkoi kohista. ”Kymmeneltä.”

”Äiti.”

Natasha huokaisi ja avasi toisen silmän, mutta ei vielä jaksanut nostaa päätä tyynyiltä. Mabel oli polvillaan hänen vieressään, imi peukaloaan ja kiersi yhtä äitinsä pitkää vaaleaa hiussuortuvaa sormen ympärille.

”Minun on nälkä.”

”Mmm?” Natasha mumisi yrittäen havahtua unesta. Keho tuntui lyijynraskaalta ja oli painunut syvälle patjaan. Rob kuorsasi toisella puolella. Natasha ei ollut kuullut hänen tulevan sänkyyn illalla. Yleensä he nukkuivat lusikassa, mutta heidän välissään uinuva pikkutyttö oli pitänyt Robin loitolla. Natasha tiedosti hämärästi nukuneensa sen ansiosta paremmin.

Mabel taputti Natashan poskea tahmeilla sormilla. ”Äiti, nälkä.”

Natashan otsa rypistyi. ”Mitä sinulla on...?” Hän tarttui tyttärensä pieneen käteen ja tutki sitä. Sormet olivat rakeisessa vaaleansinisessä töhnässä.

Natasha havahtui hetkessä hereille. Hän nousi vuoteessa istualleen. ”Mabel, mitä sinä ole tehnyt? Mitä tämä mönjä on?”

Mabel katsoi häntä hölmistyneenä.

”En ole vihainen. Mutta näytä äidille, mitä olet tehnyt. Leikitkö sinä?”

Mabel konttasi sängyn jalkopäähän ja luisui sieltä alas. Natasha katseli häntä pahaan aavistaen. Mabel oli varmaankin kömpinyt vuoteesta vanhempiensa nukkuessa. Jos he olisivat laittaneet hänet matkasänkyyn, jossa oli korkeat laidat...

Natasha vetäisi untuvapeiton päältänsä ja seurasi tyttärtä olohuoneen läpi keittiöön, jonne ei ollut jaksanut illalla edes vilkaista. Sen piti olla minimalistin unelma – mattapintaiset antrasiitinharmaat kaapinovat, musta vuolukivitaso ja vain kallis kahvinkeitin näkyvillä – mutta se olikin kaikkien äitien painajainen. Mabel oli avannut pesualtaan alla olevan kaapin ja tyhjentänyt sen lattialle. Puna-vaikoisia konetiskitabletteja oli nyt lattialla hujan hajan, ja niiden keskellä oli kyljellään pullo, jonka avatusta suusta valui hiljakseen vihreää astianpesunestettä. Avoin pakkaus konetiskijauhetta oli kaatunut ja sisältö oli sekoittunut pesunesteeseen.

Natasha tajusi yhtäkkiä, että lapsi oli sohinut seosta sormillaan. Hän kaappasi Mabelin syliinsä, avasi hanan ja laski vettä hänen käsilleen. ”Mabel, panitko sinä sormet suuhun?”

Mabel katsoi häntä ymmärtämättä, mistä moinen hoppu johtui ja miksi äiti, joka oli äsken kuulostanut uniselta, kuulosti yhtäkkiä ankaralta.

”Mabel, avaa suusi, näytä äidille.” Natasha raotti pientä suuta ja kurkisti sisään. Hän ei nähnyt siellä vaahtoa eikä haistanut mitään, mikä olisi viitannut siihen, että lapsi olisi niellyt ainetta. Natasha tarttui lapsen märkiin sormiin ja painoi ne poskelleen. ”Kultapieni, kerro äidille, panitko sormet suuhun?”

Mabel räpytteli silmiään.

”Söitkö sinä jotain tuosta lattialta?”

”En.”

”Etkö varmasti? Sillä jos söit, sinulle tulee huono olo. Eikä äiti halua, että sinulle tulee huono olo.”